

nistre som Tak for de 4 Timers Indlæg, de leverede i Aftes. Jeg skal forsøge at gøre dem forholdsvis korte, for at vi kan naa hjem til Frokosttid, men jeg tør maaske dog indlede dem med at sige, at jeg haaber, at dette Møde længe vil blive staaende i Historien paa Grund af sin enestaaende Karakter som Vidnesbyrd om den nye Praksis, der nu er indført for Folketingets Forhandlinger. Jeg vil ikke haabe, det skal gentage sig alt for ofte; det vilde hverken for Medlemmerne eller for andre være nogen Højnelse af den danske Rigsdags Anseelse.

Den højtærede Indenrigsminister sluttede sine Bemærkninger til mig i Gaar Aftes med at sige, at han haabede, jeg kunde sove i Ro — i Nat har jeg i hvert Fald ikke kunnet faa Lov til det. Ganske vist er det ikke Huslejeloven, der har pint mig, thi der beroligede den højtærede Minister mig jo saa godt, han kunde. Men jeg skal under Hensyn til det Tilsagn, han gav om ikke helt at fordærve Huslejeloven, afholde mig fra videre Bemærkninger og afvente, hvad der maatte komme i denne Henseende.

Med Hensyn til Københavns Kommunes Gældsfordringer gjorde den højtærede Indenrigsminister flere meget vrede Bemærkninger. Jeg beklager denne Vrede. Den er ganske unyttig. Man skal aldrig, naar man skylder andre Folk Penge, blive vred, fordi de kommer og forlanger disse Penge. Den højtærede Minister gjorde nogle Eksperimenter med de 7 eller 9 Mill. Kr., eller hvor meget det nu var, der var indbetalt i Løbet af nogle Maaneder. Jeg har aldrig beskæftiget mig med, hvad der var betalt i Løbet af nogle Maaneder, men med, hvad der skyldtes den 13. Oktober, eller der omkring, da jeg talte; det var ca. 12 Mill. Kr. Dernæst med, hvad der skyldtes den 5. November; det var 8 Mill. Kr. Og jeg har sagt, at den nuværende Situation ikke var en saadan, at Københavns Kommune ligegyldigt kan se paa, at disse Penge er udestaaende, men maa ønske, at de bliver betalt. Jeg haaber, at Ministeren ikke bliver vred. Han maa finde sig i, at det gentages nu og da, hvis Gælden ikke betaales.

Den højtærede Handelsminister bevægede sig i mange Vendinger om Industri-krisen. Det vilde maaske føre for vidt at følge Handelsministeren. Han omtalte desaa kaldte 8 Punkter og sagde, at der var saamænd ikke noget ondt i, at han paa Venstres Vegne nu i en Tale forleden Dag havde forklaret, hvad Meningen var med disse 8 Punkter. Nej, jeg indrømmer, at det kan

altid være nyttigt at faa at vide, hvad Meningen er, men unægtelig havde det dog været rimeligere, at Venstres Mening var blevet udtrykt, den Gang de 8 Punkter blev offentliggjort. Da den offentlige Erklæring om de saakaldte 8 Punkter fremkom, og Bogen indeholdende Industrieretningen, ogsaa med 8 Punkter, blev offentliggjort, kunde der meget vel være givet en Forklaring, og det havde været meget nyttigere at give en Forklaring samtidig dermed; mange overflødige Ord kunde have været sparet, hvis vi havde faaet Forklaringen i rette Tid og paa rette Maade. Jeg har hele Tiden gjort gældende, at den Forklaring, det danske Folk havde Krav paa med Hensyn til Industrikrise, burde være fremkommet, da Finanslovsforslaget blev fremlagt i Oktober. Men vi har maattet presse den ud draabevis. Først kom de 8 Punkter, og 14 Dage efter kom Forklaringen paa, hvad Meningen var med de 8 Punkter, en ganske ejendommelig Fremgangsmaade, lige saa ejendommelig som den Maade, vi holder Møde paa her i Folketinget.

Da jeg har en levende Fornemmelse af, hvor stærkt Kullene piner den højtærede Minister for offentlige Arbejder, skal jeg ikke pine ham dermed. Derimod er der Grund til at tale en Times Tid i Anledning af den højtærede Landbrugsministers Bemærkninger. Vi fik igen hele Teorien om Løntariffen, og hvad der dermed staar i Forbindelse, og vi fik at vide, at Landbrugsministeren ikke er og ikke vilde være Dommer med Hensyn til, hvilken Løn der skulde være rimelig for Statens Skovarbejdere, og hvad de skulde leve af. Jeg synes nu unægtelig, at en Arbejdsgiver — og det er den højtærede Landbrugsminister jo baade personlig og paa Statens Vegne i dette Forhold — kan det ikke være ligegyldigt, om Arbejderne kan leve af deres Løn eller ikke. Lever man i et civiliseret Samfund, maa man tilrettelægge Forholdene for Arbejderne saaledes, at de kan leve civiliseret, og den Nedsættelse af Timelønnen, der er blevet Skovarbejderne til Del, er saa betydelig, og deres Løn var i Forvejen saa langt nede, at jeg fremdeles maa hævde, at det nytter ikke, at den højtærede Landbrugsminister søger at komme udenom den Kendsgerning, at man har nedsat Lønnen ganske betydeligt. Der findes i „Social-Demokraten“ i Dag et „Aabent Brev til Madsen-Mygdal“. Af dette Brev fremgaar det, at det ikke blot er de 32 Øres Nedsættelse af Timelønnen, der er Tale om, men at der siden den 14. Oktober d. A. er foretaget endnu en Nedsættelse. Den 14. Oktober, skriver Brevskrive-